

**PUHE TEKSTIILITYÖLÄISTEN
III YLEISVENÄLAISESSÄ EDUSTAJAKOKOUKSESSA¹¹⁰
HUHTIKUUN 19 p:nä 1920**

(Myrskyisiä suosionosoituksia, jotka muuttuvat kunnianosoituksiksi.) Toverit, sallikaa minun kiittää tervehdyksestänne ja samalla tervehtiä teitä Kansankomissaarien Neuvoston nimessä.

Kaikki me olemme nyt puolueen äskettäin päättyneen edustajakokouksen ja sen tekemien päätösten uusien vaikutelmien vallassa. Kaikki niin ikään tietävät, kuinka tärkeitä tehtäviä puolueen edustajakokous asetti Neuvostotasavallan työläisten, talonpoikien ja kaikkien työtätekevien joukkojen ratkaistavaksi. Nämä tehtävät tarkoittavat yhteisen työrintaman luomista.

Nyt, kun olemme Venäjän proletariaatin onneksi ja eduksi päättäneet menestyksellisesti kansalaissodan, kun meitä uhkaa vaara enää vain Puolan taholta, jota Länsi-Euroopan imperialistit kannustavat innokkaasti, tehtävämme on siirtyä järjestämään sisäistä elämäämme, mikä on tavattoman vaikeaa.

Selittääkseni sitä valtavaa murrosta, niitä vaikeuksia, jotka työväenluokan on nyt voitettava, rohkenen luonnehtia kaikkia niitä tärkeimpiä kehitysvaiheita, joiden kautta Venäjän proletariaatti on kulkenut kommunistiseen järjestelmään.

Jouduttuaan ensimmäisen kerran hyvin kalustettuun, uudenaikaisimman tekniikan ihmeillä varustettuun tehtaaseen sivistymättömät, tiedottomat talonpojat joutuivat ymmälle, tunsivat itsensä tehtaan tavattoman mahtavuuden masentamiksi. Sivistymätön talonpoika piti tehtailijaa hyväntekijänään, ruokkijanaan, joka antaa työtä ja jota ilman työläinen ei voi elää. Takapajuisessa syrjäkylässä elänyt avuton työläinen joutuessaan kuohuvaan tehtaaseen,

jossa hän sai siedettävemmän toimeentulon ja mahdollisuuden pysyä jotenkuten hengissä, joutui samalla kapitalistisen riiston rasittavaan ikeeseen. Kaikki tietävät hyvin sen, mitä Venäjän ja muiden maiden työläiset ovat kokeneet noina raskaina aikoina. Mutta sitten näemme, että työläinen vapautuu vähitellen tuosta talonpoikaisesta takapajuisuudesta ja nöyryytyksestään ja alkaa nousta korkeammalle kehitysasteelle, että yritetään ensimmäisen kerran taistella sortajia vastaan — järjestetään lakkoja, hajanaiset proletaarijoukot yrittävät järjestäytyä ammattiliittoihin, että työläinen alkaa tuntea itsessään uutta voimaa, että jokainen lakko, vaikka sen tulokset olisivatkin mitättömiä, antaa jotakin erittäin arvokasta, uutta, hyödyllistä, sisällökästä. Lakot ovat opettaneet työläisen tajuamaan, että vain yhdistyminen toisten työläisten kanssa tietää voimaa, mahtavaa voimaa, joka voi pysäyttää koneet, muuttaa orjan vapaaksi ihmiseksi ja antaa hänelle mahdollisuuden käyttää niitä hyödykkeitä, jotka oikeuden mukaan kuuluvat tuottajalle. Kaikki tietävät, miten lakko- liike on kehittynyt viimeisten 10 vuoden aikana, miten pienistä, hajanaisista lakoista on siirrytty vähitellen laajoihin järjestyneisiin lakkoihin. Vuonna 1905 lakkoliike levisi valtavana vyörynä kautta Venäjän. Samalla kun lakkojen muodossa käyty järjestynyt taistelu kapitalisteja vastaan voimistuu, työläisten voima kasvaa ennen näkemättömästi. Ammattiliittojärjestöt ovat tässä suhteessa eräitä tärkeimpiä tekijöitä. Työläinen tajuaa, että kaikki teknilliset keksinnöt, kaikki koneet ja tuotantovälineet, joita kapitalistit käyttävät omaksi edukseen ja proletariaatin vahingoksi, voivat ja niiden täytyy tulla proletariaatin omaisuudeksi. Tämä uusi vaihe, jolloin työläiset ammattiliittojen avulla tekevät järjestyneesti vastarintaa kapitalisteille, on askel eteenpäin proletaarisen itsetietoisuuden kehityksen historiassa. Työläinen ei ole enää tarmoton, avuton ase riistäjien käsissä. Työläistä ympäröivä todellisuus saa hänet vakuuttumaan, että on taisteltava jatkuvasti, väsymättömästi ja peräänantamattomasti. Työläinen pyrkii saamaan aikaan jonkinlaista parannusta taloudelliseen asemaansa, hän pyrkii kohottamaan työpalkkaa, lyhentämään työpäivää. Ammattiyhdistysliikkeen tällä kehitysasteella haaveiden ja toiveiden kohteena on kutakuinkin siedettävä elämä.

Mutta koitti aika, jolloin tämäkin proletariaatin luokkatietoisuuden taso, joka aikoinaan oli valtavan suuri edistyksellinen saavutus, osoittautui riittämättömäksi. Elämä kannusti eteenpäin.

Kaikissa maissa kapitalistit kuristivat häikäilemättömästi työväenjoukkoja ja saattoivat ne lopullisesti puristukseen järjestämällä maailmansodan, jonka tarkoituksena oli vapauteen pyrkivän proletariaatin jatkuva sortaminen ja toistensa alueiden anastaminen. Hampaisiin asti aseistautuneet imperialistiset saalistajat iskivät yhteen. Työläiselle vakuutettiin, että sotaa käydään joidenkin jalojen, ihmiskunnan vapautukseen tähtäävien aatteiden nimessä. Mutta työmies ei ollut kauan sokea. Brestin ja Versailles'in rauhaan liittyvät tapahtumat, Englannin ja Ranskan suorittama kaikkien siirtomaiden anastus saivat työläiset tajuamaan kyllin hyvin asian todellisen tilan. Selvisi, että maailmansodassa oli tuhoutunut 10 miljoonaa ja tullut sotavammaisiksi 20 miljoonaa miestä ja vain sen takia, että saalistajat saisivat vielä enemmän rikkauksia.

Tultuaan tietoiseksi työläinen nousee pääoman sortoa vastaan, puhkeaa yhteiskunnallinen vallankumous, jolle antoivat alun lokakuun tapahtumat. Tehtävämme ei ole nyt ainoastaan olla ammattiliittojärjestöjemme jäseniä, se ei riitä. Työläisten on kohottava entistä korkeammalle tulakseen sorretusta luokasta hallitsevaksi luokaksi. Talonpoikaistoa ei toistaiseksi vielä voi ottaa lukuun. Se on hajanaista, avutonta eikä se pääse vielä kohtakaan pimeydestä. Talonpoikaiston voi johdattaa valoon tietämättömyyden yöstä vain luokka, joka itsekin talonpoikaistosta lähteneenä on oppinut ymmärtämään, mikä voima on järjestäytyminen, ja kyennyt saavuttamaan parannuksia elämänsä muissakin kuin kapitalismin oloissa, sillä niitähän ovat saavuttaneet myös Länsi-Euroopan työläiset, mikä ei kuitenkaan pelastanut heitä sodalta. Työläisen on käsitettävä, että hänen ratkaistavanaan on uusi, paljon vaikeampi tehtävä — hänen on otettava koko valtion hallinta omiin käsiinsä. Työläisen on sanottava itselleen: niin kauan kuin on olemassa yksityisomistus, niin kauan kuin kapitalismi on nujertamatta, kenelläkään toisen kustannuksella elävällä ei saa olla valtaa.

Juuri tähän pyrkii Neuvostovalta, jonka sama kannatus koko maailman proletariaatin keskuudessa lisääntyy

tavattoman nopeasti. Luomalla uuden proletaarisen valtion työväenluokka otti kannettavakseen tavattoman taakan. Työläiset saattavat hävittää riistäjaluokat ja luoda sosialismin ainoastaan toimimalla käsi kädessä talonpoikaiston kanssa. Mutta talonpojat hoitavat talouttaan edelleenkin toisistaan erillään myyden ylijäämät vapailla markkinoilla ja siten rikastuttaen yhä enemmän saalistajakoplaa. Talonpojat tekevät sen tiedottomasti, sillä he elävät aivan erilaisissa oloissa kuin työläinen. Mutta vapaakauppa on kapitalistiseen orjuuteen palaamista. Tämän välttämiseksi tulee työ järjestää uudella tavalla, ja sitä ei tee kukaan muu kuin proletariaatti.

Nykyään työläinen ei ole ainoastaan oman ammatti-liittojärjestönsä jäsen. Sellainen näkökanta merkitsee vanhaan palaamista. Taistelu pääomaa vastaan ei ole vielä päättynyt. Kapitalismi jarruttaa yhä vieläkin Neuvostoval-
lan aloitteita elintarvikekeinottelun, Suharevkan * y.m. avulla. Tätä voimaa vastustavana voimana voivat olla vain työväenjärjestöt, jotka on rakennettu uusien periaatteiden mukaan, pitäen silmällä koko valtion etuja eikä ahtaita ammatillisia etuja. Vain silloin, jos koko työväenluokka pystyy ammatista riippumatta yhdistymään hallitsevaksi luokaksi ja luomaan yhtenäisen työarmeijan, vain silloin se saa osakseen koko maailman kunnioituksen.

Vakuututtuaan, että Koltshak ja Denikin lyötiin proletaarin voimin, talonpoikaistokin on jo alkanut tuntea hyvän isännän varman käden. Mutta talonpoikaisto on luottava proletariaattiin täydellisesti vasta sitten, kun kaikki kapitalismin palauttamisyrietykset ovat käyneet mahdottomiksi. Vasta sitten talonpoika käsittää, että proletaarisessa maassa ei ole paikkaa kulakeille eikä loiseläjille. Mutta toistaiseksi talonpoika ei usko vielä varmasti sitä, että proletariaatti suoriutuu suuresta tehtävästään.

Kahden viime vuoden aikaisista ennen kuulumattomista kieltäymyksistä, joihin Venäjän proletariaatti antautui tietoisesti Punaisen Armeijan eturiveissä taistellen, ei ole vieläkään tullut loppua. Edessä on uusia kieltäymyksiä, uusia tehtäviä, jotka muodostuvat sitä vaikeammiksi, mitä useampia voittoja saavutetaan Punaisella rintamalla. On

* *Suharevka* — aikoinaan kauppari Moskovaassa. Kansalaissodan vuosina Suharevkalla myivät tavaroitaan keinottelijat. Sanaa „Suharevka” käytettiin joskus laajemmassa merkityksessä tarkoittamaan vapaata kauppaa. *Suom.*

vallattu laajat Siperian ja Ukrainan alueet, missä ei ole sellaista proletariaattia kuin on Moskovon, Pietarin ja Ivanovo-Voznesenskin proletariaatti, joka on todistanut käytännössä, ettei se luovu millään hinnalla vallankumouksen saavutuksista. Tietoisten työläisten tulee osata pujot-tautua valtiovallan kaikkiin elimiin, lähentyä oikealla tavalla talonpoikaista ja järjestää se silmälläpitäen sen luokan etuja, joka on heittänyt harteiltaan tilanherrojen ikeen ja rakentaa valtiota ilman kapitalisteja. Tarvitaan uhrautuvaisuutta ja rautaista kuria. On välttämätöntä, että proletariaatti yhtenä miehenä tekisi työrintamalla samanlaisia ennen kuulumattomia ihmeitä, kuin se teki veristen taistelujen rintamalla. Monet pitivät alussa vallankumouksen asiaa toivottomana. Armeijan täydellinen hajaannus, joukkomittainen rintamakarkuruus, ammusten puute,—tämän me saimme perinnöksi Kerenskiltä. Venäjän proletariaatti on kyennyt liittämään yhteen ja tiivistämään hajanaiset voimat, se on luonut yhtenäisen, vankan Punaisen Armeijan. Punainen Armeija sai aikaan ihmeitä, se torjui koko maailman kapitalistien tukemien kapitalistien rynnistyksen. Työrintaman tehtävät ovat vieläkin vaikeampia. Mutta kun Punaiseen Armeijaan tarvittiin vain miehiä, niin nyt työrintamalle on lähetettävä maamme kaikki työkykyiset voimat, niin miehet kuin naisetkin, vieläpä keskenkasvuisetkin. Tarvitaan rautaista kuria — meillä, venäläisillä, se on heikko kohta. Tarvitaan päättäväisyyttä, kestävyyttä, tahdonlujuuutta ja yksimielisyyttä. Ei ole kaihdeettava mitään keinoja. Kaikki työläisten ja talonpoikain vallan ja kommunismin pelastamiseksi.

Sota ei ole päättynyt, se jatkuu verettömällä rintamalla. Myönnettäköön, että tällä rintamalla viholliset ovat vielä meitä voimakkaampia. Niitä pienisäntiä, jotka myyvät tuotteensa vapailla markkinoilla, rientää auttamaan maailman pääoma, joka on valmis palauttamaan toisella kädellään kauppasuhteet ja tukahduttamaan toisella proletariaatin ja Neuvosto-Venäjän.

Koko nelimiljoonaisen proletaarijoukon on oltava valmis uusiin uhrauksiin, uusiin kieltäymyksiin ja kärsimyksiin, jotka eivät ole sodanaikaisia vähäisempiä. Ja vasta silloin voidaan toivoa, että vihollinen tulee lopullisesti löydyksi. Talonpoika, joka vielä odottelee ja horjuu, varmistuu lopullisesti proletariaatin voimasta. Talonpoika muistaa

vielä hyvin tilanherrat, Denikin ja Koltshakin, Mutta samainen talonpoika näkee myös laiskuruutta, lorvailua ja sanoo: „Se voisi olla hyväkin asia, mutta menepä ja tiedä!”.

Talonpoikaiston on nähtävä jotakin muuta. Järjestäköön työväenluokka tuotannon niin kuin se järjesti Punaisen Armeijan. Jokaisen työläisen on tajuttava, että hän hallitsee maata. Mitä vähemmän meitä on, sitä enemmän meiltä vaaditaan. Venäjän täytyy muuttua mahtavaksi työarmeijaksi, joka tietoisena uhraa sankarillisesti kaikkensa yhteisen asian — työtätekevien vapauttamisen hyväksi.

Kaikki tietävät, että tekstiiliteollisuus on mitä pahimmassa rappiotilassa, koska puuvillaa, jota ennen tuotiin ulkomailta, ei nyt ole, sillä Länsi-Eurooppakin kärsii kovaa raaka-aineen puutetta. Ainoa raaka-ainelähde on Turkestan, joka on vasta hiljattain valloitettu takaisin valkokaartilaisilta, mutta kulkulaitos ei ole vielä kunnossa.

Eräänä pelastuskeinona tällä hetkellä on kiireellinen turpeen nosto ja sen muokkaus, mikä antaa mahdollisuuden panna kaikki sähkövoimalaitokset toimimaan täydellä teholla ja poistaa kokonaan täydellinen riippuvaisuus kaukana Keski-Venäjältä sijaitsevista kivihiilialueista.

Nykyisen rappiotilan vallitessa ei voida luottaa, että saadaan riittävästi polttopuita. Turve-esiintymiä sijaitsee pääasiassa tekstiiliteollisuusalueilla. Tekstiiliteollisuusproletariaatin tärkeimpiä tehtäviä on turpeen tuotannon järjestäminen. Tiedän hyvin, että tämä työ on erittäin raskasta, täytyy seisoa polvia myöten vedessä, ei ole jalkineita eikä asuntoja — vaikeudet ovat erittäin suuria. Mutta oliko Punaisella Armeijalla kaikki, mitä tarvittiin?! Kuinka paljon saivatkaan uhrata, kuinka paljon saivatkaan kärsiä puna-armeijalaiset, jotka kahlasivat vyötäröään myöten vedessä eteenpäin kaksi kuukautta valloittaen englantilaisilta hyökkäysvaunuja. Kapitalistit luottavat siihen, että nääntyneinä ja nälkiintyneinä työläiset eivät kestä. Kapitalistit kytäilevät työläisten valtaa, ja panevat kaiken toivonsa siihen, että proletariaatti, epäonnistuttuaan yhteisen työrintaman luomisessa, palauttaa heidät valtaan.

En laisinkaan ajattele, että edessäoleva työ on helppo, mutta kaikki vaikeudet on voitettava ja ne voidaan voittaa. Jokaisen työläisen tulee auttaa työn järjestelyssä, että talonpoikaisto näkisi hänessä organisaattorin, että työhön

suhtauduttaisiin kuten työläisten ja talonpoikain vallan säilyttämisen ainoaan keinoon. Kun tehtailijat jo Kerenskin aikana vakuutuivat, etteivät he saa pitää tehtaitaan, niin he tarvelivät tuotantovälineitä, solmivat toisten maiden kapitalistien kanssa sopimuksia Venäjän teollisuuden tuhoamisesta, ettei se vain joutuisi työläisten käsiin, ja näännyttivät proletariaattia kansalaissodalla.

Työväenluokan edessä on mitä kovin koetus, jokaisen työläisen, miehen ja naisen on saatava aikaan vielä suurempia ihmeitä kuin mitä puna-armeijalaiset saivat aikaan rintamalla. Voiton saavuttaminen työrintamalla, uhrautuvaisuus harmaissa arkioloissa on paljon vaikeampaa, mutta se on sata kertaa arvokkaampaa kuin elämänsä uhraaminen.

Alas vanha eristyneisyys! Ammattiliiton jäsenenä on arvokas olemaan vain se työläinen, joka on kunnostautunut työn Punaisen Armeijan soturina. Me emme pelkää sitä, että tulee satoja virheitä, tuhansia tappioita. Pitää muistaa, että vain sisukkaalla proletaarisella rynnäköllä saavutamme voiton.

Jo kaksi vuotta proletariaatti on puolustanut työläisten ja talonpoikain valtaa. Kaikkiialla maailmassa kypsyy yhteiskunnallinen vallankumous. Todistaaksemme, että me kaikki olemme ratkaistavaksemme asetetun tehtävän tasalla, meidän on tilanteen vaikeudesta huolimatta koko tarmomme ja varmuutemme voimalla säilytettävä proletaarinen innostuksemme ja saatava rauhanomaisella työrintamalla aikaan samanlaisia ihmeitä kuin Punainen Armeija sai verisellä rintamalla taistellessaan imperialisteja ja heidän käytyreitään vastaan. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

„Pravda” № 83,
huhtikuun 20 pnä 1920

Julkaistaan Moskovassa v. 1920
ilmestyneen kirjasen:
„Tekstiilityöläisten liiton
III yleisvenäläisen
edustajakokouksen pöytäkirjoja”
tekstistä, joka on tarkistettu
pikakirjoitteen mukaan